

NORGES HØYESTERETT

Den 17. desember 2013 avsa Høyesterett dom i

HR-2013-02623-A, (sak nr. 2013/1112), sivil sak, anke over dom,

Hydro Aluminium AS
Sør-Norge Aluminium AS

(advokat Frode Elgesem)

mot

Staten v/Finansdepartementet

(Regjeringsadvokaten
v/advokat Ketil Bøe Moen)

S T E M M E G I V N I N G :

- (1) Dommer **Indreberg**: Saken gjelder foreldelse av krav på tilbakeføring av ulovlig statsstøtte i form av fritak fra el-avgift etter vedtak av ESA.
- (2) Hydro Aluminium AS og Sør-Norge Aluminium AS var i likhet med annen kraftkrevende industri i Norge fritatt fra å betale forbruksavgift på elektrisk kraft – el-avgift – da EØS-avtalen trådte i kraft 1. januar 1994.
- (3) I desember 2000 vedtok EU-kommisjonen nye miljøretningslinjer som skjerpet vilkårene for å tillate fritak eller lettelser fra miljørelaterte skatter og avgifter. EFTAs overvåkningsorgan, ESA, vedtok 23. mai 2001 korresponderende endringer i miljøretningslinjene for EØS, og foreslo at EFTA-statene skulle bringe sine eksisterende avgiftsregler i samsvar med de nye retningslinjene innen 1. januar 2002. Den norske stat aksepterte dette i brev 6. juli 2001.
- (4) Norge endret imidlertid ikke el-avgiftsreglene innen 1. januar 2002, og 26. juli 2002 besluttet ESA å åpne formell undersøkelse for å avklare om fritaksordningen for el-avgift og enkelte andre miljøavgifter var ulovlig statsstøtte i henhold til EØS-avtalen artikkel 61

sammenholdt med de nye miljøretningslinjene. Som et midlertidig tiltak opphevet staten el-avgiften for all næringsvirksomhet fra 1. januar 2004.

- (5) ESAs undersøkelser munnet ut i et vedtak 30. juni 2004 hvor ESA konkluderte med at avgiftsfritaket for industrien siden 1. januar 2002 hadde vært å anse som ny statsstøtte, som var traktatstridig. ESA påla staten å kreve tilbakebetaling av slik støtte gitt etter 6. februar 2003, som var tidspunktet beslutningen om iverksettelsen av undersøkelsesprosedyren ble publisert i EUs offisielle journal og EØS-vedlegget til denne. Fra dette tidspunktet hadde støttemottakerne ikke noen berettiget forventning om at støtten var traktatmessig, konkluderte ESA.
- (6) Samme dag kom ESA i et annet vedtak til at et nytt norsk regelverk som i mellomtiden var notifisert til ESA, og hvor det ved utformingen var tatt hensyn til EUs energiskattedirektiv, ikke ville innebære statsstøtte etter EØS-avtalen. Også etter dette var de særlig kraftkrevende prosesser fritatt fra el-avgift. Det nye regelverket ble gjort gjeldende fra 1. juli 2004.
- (7) Tilbakebetalingskravet gjaldt således tiden fra 6. februar 2003 og ut det året.
- (8) Staten bestred ESAs vedtak om traktatbrudd, og reiste 1. september 2004 ugyldighetssøksmål for EFTA-domstolen. Saksanlegget hadde ikke oppsettende virkning på tilbakesøkningsplikten. I EFTA-domstolens dom 21. juli 2005 tapte Norge saken.
- (9) Både mens saken verserte i EFTA-domstolen og etter at dom var falt var det en omfattende korrespondanse mellom staten og ESA om spørsmål som gjaldt tilbakeføring av støtten fra mottakerne. Særlig var det spørsmål om hvilke støttemottakere som måtte undersøkes og tilskrives og hvilken metode som kunne benyttes for å unnta foretak som gjennom avgiftsfritaket bare hadde fått bagatellmessig støtte. Videre reiste staten spørsmål om Norge kunne få reelt samme behandling som Sverige hadde fått av EU-kommisjonen, slik at det ikke var nødvendig å kreve tilbake penger knyttet til de kraftkrevende prosesser som hadde lovlig avgiftsfritak etter det nye energiskattedirektivet.
- (10) Våren og sommeren 2006 ble det klart at alle foretak berørt av fritaket måtte kontaktes, og at ESA ikke aksepterte at norsk og svensk industri sto i samme stilling.
- (11) Ved brev 13. september 2006 ba Fornyings- og administrasjonsdepartementet, som ansvarlig departement for lov om offentlig støtte, Finansdepartementet om å gjennomføre tilbakeføringen av ulovlig støtte. Finansdepartementet ba Toll- og avgiftsdirektoratet om å iverksette tilbakeføringen. Direktoratet fulgte opp ved å sende brev til om lag 10 500 foretak med spørsmål knyttet til el-avgift og andre støtteordninger som kunne ha betydning for beregningen av mottatt ulovlig statsstøtte. På bakgrunn av svarene ba Toll- og avgiftsdirektoratet 25. juli 2007 tollregionene om å sende krav om tilbakeføring av ulovlig betalt statsstøtte til om lag 50 enheter.
- (12) Tollregion Vest-Norge fattet etter dette, den 17. september 2007, vedtak om tilbakebetaling mot fire avdelinger av Hydro Aluminium AS og mot Sør-Norge Aluminium AS. Selskapene påklaget vedtakene, og hevdet blant annet at kravene var foreldet. Klagene førte ikke fram. Partene ble enige om at selskapene skulle betale statens krav på henholdsvis 52 775 475 kroner og 10 878 786 kroner med forbehold om rettslig prøving. Betaling skjedde 21. april 2009.

- (13) Selskapene tok deretter ut stevning ved Oslo tingrett mot staten ved Finansdepartementet med krav om at staten skulle betale tilbake de innbetalte beløp med tillegg av avsavnsrente fra 21. april 2009 til 1. august 2010 og deretter forsinkelsesrente fram til betaling.
- (14) Oslo tingrett avsa dom 20. mai 2011 med slik domsslutning:
- "1. Staten v/Finansdepartementet frifinnes.**
- 2. Hydro Aluminium AS og Sør-Norge Aluminium AS dømmes – én for begge og begge for én – til å betale sakskostnader til staten ved Finansdepartementet med 110 000 – etthundreogtitusen – kroner innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av denne dom."**
- (15) Selskapene anket, og Borgarting lagmannsrett avsa 8. april 2013 dom med slik domsslutning:
- "1. Anken forkastes.**
- 2. Hydro Aluminium AS og Sør-Norge Aluminium AS betaler innen 2 – to – uker fra dommens forkynnelsen én for begge og begge for én 79 650 – syttinitusensekshundreogfemti – kroner til staten v/Finansdepartementet i saksomkostninger for lagmannsretten."**
- (16) Selskapene har anket til Høyesterett. Anken gjelder rettsanvendelsen. Partene har inngått avtale om avsavnsrentene for det tilfellet at selskapene vinner fram. For øvrig står saken i samme stilling som for de tidligere retter.
- (17) De ankende parter – *Hydro Aluminium AS og Sør-Norge Aluminium AS* – har i korthet gjort gjeldende:
- (18) Statens krav på tilbakeføring av den ulovlige støtten var foreldet ved innbetalingen 21. april 2009. Foreldelsesfristens utgangspunkt var ESAs vedtak 30. juni 2004. Fra da av kunne staten kreve oppfyllelse, jf. foreldelsesloven § 3. Det gjelder ingen særskilt foreldelsesfrist for statens krav på tilbakebetaling av ulovlig støtte, og kravet var dermed foreldet etter tre år, jf. foreldelsesloven § 2.
- (19) Utgangspunktet er at ulovlig støtte kan kreves tilbakeført straks den er ytt. Foreldelsesfristen løper dermed i prinsippet allerede fra dette tidspunktet. Men lov om offentlig støtte § 5 fastsetter en egen hjemmel for tilbakebetaling – nemlig at staten kan kreve tilbakebetaling der ESA har truffet vedtak om at støtten er ulovlig. Det gjøres derfor ikke gjeldende at foreldelsesfristen begynte å løpe før dette tidspunktet. Straks ESAs vedtak er truffet, oppstår imidlertid statens plikt til å kreve tilbakeføring. Statens plikt er ubetinget og staten er ikke overlatt noen skjønnsmyndighet. Det kreves altså ikke noe mellomliggende vedtak – det er kun tale om å avklare faktiske forhold. Eventuell manglende kunnskap om hvem støttemottakerne er og hvor mye støtte de har fått, herunder hvilke støttemottakere som bare har mottatt bagatellmessig støtte og er unntatt fra tilbakebetalingsplikt, har ikke betydning for fristens utgangspunkt. Slike hindre kan gi grunnlag for tilleggsfrist etter foreldelsesloven § 10. En slik tilleggsfrist vil imidlertid ikke ha betydning i denne saken.
- (20) Hensynene bak statsstøttereglene ivaretas mest effektivt dersom fristen begynner å løpe fra tidspunktet ESA treffer sitt vedtak. Er utgangspunktet statens vedtak, har staten selv full kontroll med når fristen begynner å løpe, noe som kan føre til sen innkreving. Denne

saken viser at det er fullt mulig å gjennomføre inndrivelsesprosessen innen tre år fra ESAs vedtak. Dersom det må treffes et vedtak før tilbakeføring kan kreves, hindres dessuten private i å gå til søksmål med krav om at konkurrenter skal tilbakeføre ulovlig statsstøtte.

- (21) ESA kan treffe vedtak om at staten skal kreve tilbakeføring av ulovlig statsstøtte i 10 år etter at støtten er ytt, jf. artikkel 15 i protokoll 3 del II til avtale mellom EFTA-statene om opprettelse av et overvåkningsorgan og en domstol, ODA. Protokollen er inkorporert i norsk rett ved forskrift, men dette innebærer ikke at staten har fått en tilsvarende frist til å kreve tilbakeføring. Dette gjelder selv om lov om offentlig støtte § 5 tredje ledd gir hjemmel for å fravike foreldelsesloven.
- (22) Hydro Aluminium AS og Sør-Norge Aluminium AS har nedlagt slik påstand:
- "1. **Staten v/Finansdepartementet betaler til Hydro Aluminium AS kr. 52.775.475 med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra 1. august 2010 frem til betaling skjer.**
 2. **Staten v/Finansdepartementet betaler til Sør-Norge Aluminium AS kr. 10.878.786 med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra 1. august 2010 frem til betaling skjer.**
 3. **Staten v/Finansdepartementet betaler Hydro Aluminium AS og Sør-Norge Aluminium AS sine sakskostnader for tingrett, lagmannsrett og Høyesterett."**
- (23) Ankemotparten – *staten ved Finansdepartementet* – har i korthet gjort gjeldende:
- (24) Statens krav på tilbakeføring av den ulovlige støtten var ikke foreldet ved innbetalingen 21. april 2009. Foreldelsesfristens utgangspunkt var Tollregion Vest-Norges vedtak 17. september 2007 med krav mot de ankende parter om tilbakeføring. Først ved dette vedtaket ble statens fordring stiftet, og før dette kunne staten ikke kreve oppfyllelse, jf. foreldelsesloven § 3. Subsidiært anføres det at det gjelder en særlig ti-årsfrist fra støtte blir ytt for krav om tilbakeføring av offentlig støtte.
- (25) Spørsmålet om når foreldelsesfristen etter foreldelsesloven begynner å løpe beror på særtrekk ved det aktuelle rettsområdet.
- (26) I dette tilfellet er det tale om å tolke lov om offentlig støtte § 5 i lys av EØS-retten. Lov om offentlig støtte § 5 gir staten kompetanse til å kreve tilbakeføring av støtte etter vedtak av ESA, men forplikter ikke stønadsmottakerne direkte. Til det kreves et konkret rettsgrunnlag, et enkeltvedtak.
- (27) Dette er i samsvar med EØS-retten, som fastsetter at reversering av ulovlig statsstøtte skal skje i samsvar med nasjonal rett, jf. ODA protokoll 3 del II artikkel 14 nr. 3. Staten kan velge hvordan reverseringen skal skje, forutsatt at fremgangsmåten er egnet til å gjenopprette normale konkurransevilkår. Ved tilbakeføring av støtte gitt etter generelle støtteordninger, må det også avklares hvem som skal pålegges å tilbakeføre støtte og hvor mye den enkelte skal tilbakeføre. I vår sak viser korrespondansen mellom staten og ESA at det kan være uklart om staten har et krav mot den enkelte etter ESAs vedtak.
- (28) Dette er også det tolkningsalternativ som gir det mest robuste system for reversering, og som dermed best sikrer oppfyllelse av Norges EØS-rettslige forpliktelse. Dersom foreldelse løper fra ESAs vedtak, er det større risiko for at private får beholde en ulovlig

fordel, og at staten kommer i traktatbrudd på grunn av foreldelse. Det vil være tilfelle i vår sak. Nødvendig effektivitet sikres ved ESAs kontroll.

- (29) Dette tolkningsalternativet er ikke til hinder for at en konkurrent eller en annen privat med rettslig interesse kan reise søksmål med krav om at staten vedtar tilbakeføring av ulovlig støtte.
- (30) Anførselen om en særskilt 10-årsfrist bygger på at inkorporeringen i norsk rett av ESAs 10-årsfrist for å kreve tilbakesøking, jf. ODA protokoll 3 del II artikkel 15, jf. dagjeldende forskrift 21. februar 2003 nr. 198, innebærer at også staten har en supplerende tiårsfrist fra støtten ble ytt til å kreve tilbakeføring. Det fremgår av forarbeidene til lov om offentlig støtte § 5 tredje ledd at dette var lovgivers intensjon da det ble gitt hjemmel for å fravike foreldelsesloven.
- (31) Staten ved Finansdepartementet har nedlagt slik påstand:
- "1. Anken forkastes.**
- 2. Staten v/Finansdepartementet tilkjennes sakskostnader for Høyesterett."**
- (32) *Jeg er kommet* til at anken må forkastes.
- (33) Spørsmålet i saken er om statens krav på tilbakeføring av ulovlig statsstøtte i form av fritak for el-avgift for perioden 6. februar 2003 til 31. desember 2003 var foreldet da innbetaling skjedde 21. april 2009.
- (34) Bedømt etter foreldelsesloven, vil spørsmålet være når "fordringshaveren tidligst har rett til å kreve å få oppfyllelse", jf. foreldelsesloven § 3 nr. 1. Fra dette tidspunktet løper en foreldelsesfrist på tre år, jf. foreldelseslovens § 2. Treårsfristen vil være utløpt dersom staten hadde rett til å kreve tilbakeføring straks ESA hadde truffet sitt vedtak, eller eventuelt tidligere. Fristen vil ikke være utløpt dersom staten tidligst kunne kreve tilbakeføring når det forelå et nasjonalt vedtak om tilbakeføringsplikt – nemlig Tollregion Vest-Norges vedtak 17. september 2007.
- (35) Staten har subsidiært anført at det gjelder en særlig foreldelsesfrist. Dette kommer jeg tilbake til.
- (36) Spørsmålet om når staten tidligst hadde rett til å kreve tilbakeføring, må bero på en vurdering av det rettslige grunnlaget for kravet.
- (37) ESAs vedtak utgjør ikke det rettslige grunnlaget for kravet. Vedtaket etablerer en folkerettslig plikt for staten, men ingen korresponderende plikt for støttemottakerne. Dette er det enighet om. Det er også enighet om at lov om offentlig støtte § 5 første ledd gir hjemmel for staten til å kreve tilbakeføring. Bestemmelsen lyder:
- "Dersom meldepliktig støtte i henhold til EØS-avtalens artikkel 61 er tildelt før EFTAS overvåkningsorgan har godkjent meldingen, eller EFTAS overvåkningsorgan finner at støtten er i strid med EØS-avtalens regler om offentlig støtte, kan støtten kreves tilbakeført."**
- (38) Etter sin ordlyd gir bestemmelsen kompetanse til å kreve tilbakeføring av støtten, og det er også nærliggende å forstå bestemmelsen slik at vedtak om tilbakeføring truffet i medhold av bestemmelsen gir et selvstendig og tilstrekkelig grunnlag for

tilbakeføringsplikten. Før slikt vedtak er truffet, eksisterer ingen fordring mot støttemottaker i kraft av denne bestemmelsen. Skal foreldelsesfristen begynne å løpe allerede idet ESA treffer sitt vedtak, må følgelig støttemottakerens tilbakeføringsplikt eksistere allerede før det treffes et nasjonalt vedtak om tilbakeføring i medhold av § 5.

- (39) Selskapene gjør gjeldende at det er tilfelle – at tilbakeføringsplikten i prinsippet oppstår fra det tidspunkt den ulovlige støtten er tildelt. Dette begrunnes med at iverksettelsesforbudet for ny støtte i artikkel 3 i protokoll 3 del II til avtalen mellom EFTA-statene om opprettelse av et overvåkingsorgan og en domstol, ODA, er inkorporert i norsk rett, jf. den någjeldende forskrift 30. oktober 2009 nr. 1323 og dens forløper fra 2003. Støtten er med andre ord ulovlig fra den ble tildelt, og kan kreves tilbake på dette grunnlaget eller på grunnlag av læren om *condictio indebiti* hevdes det.
- (40) Jeg kan ikke følge de ankende parter her. Det er ikke grunnlag for å stille opp en alminnelig regel om at uriktig utbetalt støtte kan kreves tilbake straks og uten forutgående vedtak. Som jeg kommer tilbake til, viser rettspraksis at dette må vurderes konkret ut fra det rettslige grunnlaget for kravet. Og læren om *condictio indebiti* må her vike for det mer spesielle grunnlag for tilbakebetaling. Jeg kan derfor ikke se at disse grunnlagene for tilbakebetaling må lede til at kravet oppstår tidligere enn ved vedtak etter offentligstøtteleven § 5.
- (41) Etter mitt syn må det tillegges vekt at tilbakeføringskravet normalt ikke kan iverksettes uten en nærmere saksforberedelse – som også kan kreve en nærmere vurdering av kravets omfang og innhold – fra norske myndigheters side.
- (42) ODA protokoll 3 del II § 14 nr. 3 forutsetter at tilbakeføring av ulovlig statsstøtte skal skje etter nasjonale regler, og det følger av EU-domstolens praksis at staten har en viss frihet med hensyn til virkemiddelbruk ved gjennomføringen av vedtaket, se sak C-209/00 Kommisjonen mot Tyskland – Westdeutsche Landesbank. Den norske forskriften om offentlig støtte § 5, som fastsetter at departementet ikke bare kan pålegge støttegiver å kreve støtten tilbake, men også fastsette vilkårene for eventuelle krav, synes også å forutsette at det kan bli behov for å treffe valg i forbindelse med tilbakeføringskravet.
- (43) Vår sak illustrerer i noen grad dette. ESAs vedtak identifiserte ikke støttemottakerne, og det viste seg å være nødvendig å kontakte 10 500 potensielle debitorer før krav kunne rettes mot om lag 50 av dem. Omfanget av tilbakeføringskravet var heller ikke eksakt angitt, men formulert slik i ESAs vedtak:
- "The amount of recovery should equal a significant proportion of the national tax, and at least the minimum rate of EUR 0,5 per MWh laid down in the Energy Tax Directive."**
- (44) Det kunne altså treffes en avgjørelse om å kreve mer enn minsteraten, og det måtte i tilfelle tas stilling til hva som var en "significant proportion" av den nasjonale avgiften.
- (45) Et slikt vedtak om tilbakeføring treffes under utøvelse av offentlig myndighet og er, som det fremgår, bestemmende for privates plikter. Det treffes altså et enkeltvedtak, jf. forvaltningsloven § 2 første ledd bokstav b jf. a, som vil være omfattet av forvaltningslovens regler om saksbehandling og klagerett.
- (46) Det er følgelig på flere måter en annen situasjon her enn hvor en kreditor er forhindret fra å gjøre gjeldende krav på grunn av kunnskapsmangel – noe som ikke utskyter

starttidspunktet for foreldelsesfristen, men eventuelt kan gi grunnlag for tilleggsfrist etter foreldelsesloven § 10, jf. Ot.prp. nr. 38 (1977–1978) side 53. Det er heller ikke slik at rettspraksis gjennomgående legger til grunn at foreldelsesfristen for krav om tilleggs- eller tilbakebetaling løper før vedtaket om tilleggs- eller tilbakebetaling.

- (47) I Rt. 2010 side 816 kom Høyesterett til at foreldelsesfristen for kraftselskapenes krav mot kommunen om tilbakebetaling av for mye betalt konsesjonsavgift ikke løp fra tidspunktet for innbetaling av avgiften, men fra det tidspunktet NVE hadde truffet vedtak om endret kraftgrunnlag. Avgjørende var at omfanget av forpliktelsen først ble endelig fastlagt på dette tidspunktet, se avsnitt 73 jf. 112. Dette har overføringsverdi til vår sak.
- (48) Jeg viser også til Rt. 2012 side 722. Her kom Høyesterett under henvisning til forvaltningspraksis til at foreldelsesfristen for krav om etterberegnet avgift tok til å løpe ved det ordinære forfallstidspunktet der særavgiften ble regulert av regelverket som gjaldt før skattebetalingsloven, men ved etterberegningensvedtaket der særavgiften var omfattet av skattebetalingsloven. Det ble ansett avgjørende at skattebetalingsloven § 10-53 bestemte forfallstid for kravet. Den private parten mente som i vår sak at dette ikke innebar en utskyting av foreldelsesfristen. Dommen viser at løsningen kan variere med grunnlaget for kravet.
- (49) Selskapene har pekt på at dersom det nasjonale vedtakstidspunktet er avgjørende for når foreldelsesfristen begynner å løpe, vil det være kreditor som bestemmer fristutgangspunktet. Det var nettopp dette man ønsket å forhindre da man i foreldelsesloven § 3 fastsatte at fristen løper fra den tid fordringshaveren "tidligst har rett til å kreve å få oppfyllelse", jf. Ot.prp. nr. 38 (1977–1978) side 52. Ordningen er heller ikke den best egnede til å sikre rask iverksettelse av ESAs vedtak om tilbakebetaling, hevdes det.
- (50) Jeg er enig i at det kan sies å være et visst spenningsforhold mellom hensynene bak foreldelsesloven § 3, og at foreldelse først begynner å løpe ved det nasjonale vedtaket om tilbakebetaling, uten at jeg mener det har avgjørende betydning. Forvaltningens generelle plikt til å avgjøre saker uten ugrunnet opphold, jf. forvaltningsloven § 11 a, sammenholdt med den tilsvarende spesielle plikten etter ODA protokoll 3 del II artikkel 14 nr. 3, og risikoen for traktatbrudd dersom den ikke oppfylles, vil dessuten motvirke at gjennomføring av tilbakeføring av ulovlig statsstøtte trekker ut.
- (51) Selskapene har også pekt på at privat rettshåndhevelse av forbudet mot ulovlig statsstøtte ikke lar seg forene med at kravet på tilbakebetaling først oppstår ved det nasjonale vedtaket. Jeg har imidlertid vanskelig for å se at adgangen for private til å saksøke staten på grunnlag av statsstøttereglene, herunder iverksettelsesforbudet, reduseres av at tilbakesøkingsskrav forutsetter et nasjonalt vedtak.
- (52) Konklusjonen blir at det er det nasjonale vedtaket som etablerer tilbakebetalingsplikt, og at foreldelsesfristen på tre år følgelig ikke begynner å løpe før vedtak er truffet.
- (53) Med denne konklusjonen er det ikke nødvendig å ta stilling til statens subsidiære anførsel om at det gjelder en særlig foreldelsesfrist på 10 år fra utbetalingen av støtten, innført ved inkorporeringen av ODA protokoll 3 del II artikkel 15.
- (54) Staten har krevd dekning av sakskostnadene og jeg er kommet til at kravet må tas til følge, jf. hovedregelen i tvisteloven § 20-2 første ledd. For Høyesterett utgjør kravet

94 500 kroner, som i sin helhet er salær. Dette anses for nødvendig, jf. § 20-5. Det er ikke grunn til å endre de tidligere instansers sakskostnadsavgjørelser.

(55) Jeg stemmer for denne

D O M :

1. Anken forkastes.
2. I sakskostnader for Høyesterett betaler Hydro Aluminium AS og Sør-Norge Aluminium AS én for begge og begge for én 94 500 – nittifiretusenfemhundre – kroner til staten ved Finansdepartementet innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av denne dom.

(56) Dommer **Webster:** Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende.

(57) Dommer **Kallerud:** Likeså.

(58) Dommer **Noer:** Likeså.

(59) Dommar **Utgård:** Det same.

(60) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

D O M :

1. Anken forkastes.
2. I sakskostnader for Høyesterett betaler Hydro Aluminium AS og Sør-Norge Aluminium AS én for begge og begge for én 94 500 – nittifiretusenfemhundre – kroner til staten ved Finansdepartementet innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av denne dom.

Riktig utskrift bekreftes: